

ποιος είπε ότι το δημόσιο πανεπιστήμιο δεν παράγει έρευνα ?

-Πώς και γιατί το δημόσιο πανεπιστήμιο παράγει έρευνα για το στρατιωτικό-αστυνομικό σύμπλεγμα

-Το παράδειγμα της εμπλοκής του ΕΜΠ με την Frontex και την εγκληματοποίηση της μετανάστευσης

-Το “πρόβλημα” της μετανάστευσης και οι “φιλήσυχοι πολίτες”

Εισογήσεις

Σύνορα, Φροντεξ, ΕΜΠ και φραχτες...

Πρέπει να ερευνήσεις για να πιασεις τον εχθρό
Μα ο δικός μου εχθρός βρίσκεται πίσω από τους φραχτες
Στην ίδια μου την πόλη και στο απέναντι στενό..

«Συγχαρητήριες επιστολές προς το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, τους καθηγητές Ιωάννη Βασιλείου, Στέφανο Κόλλια και την ερευνητική τους ομάδα, καθώς και στην ανάδοχο εταιρεία Ε. Αρίων ΑΒΕΕ - Δ.Ταγκαλάκης, απέστειλε ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Χρήστος Παπουτσίης, για τη μελέτη, την παρακολούθηση και κατασκευή του Επιχειρησιακού Κέντρου Επιτήρησης Συνόρων με θερμικές κάμερες στη Νέα Βύσσα, στο νομό Έβρου.

Το έργο εντάσσεται στο σχεδιασμό ανάπτυξης ενός ολοκληρωμένου αυτοματοποιημένου συστήματος επιτήρησης χερσαίων συνόρων. ...»

Από δελτίο τύπου του υπουργείου προστασίας του πολίτη.

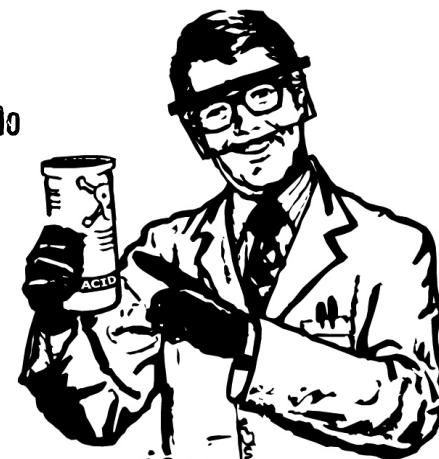
Η εκδήλωση αυτή προέκυψε από μια ανάγκη να «γνωριστούμε» καλύτερα με το ερευνητικό κομμάτι του πανεπιστημίου και συγκεκριμένα του ΕΜΠ μετά τη διαπίστωση ότι 2 καθηγητές των ηλεκτρολόγων ανέλαβαν το έργο για την εγκατάσταση των θερμικών καμερών στον Έβρο.

Η εισήγηση στοχεύει στην ανάδειξη της εμπλοκής του πολυτεχνείου με την αντιμεταναστευτική πολιτική του κράτους, για αυτό το δεύτερο μέρος επικεντρώνεται στους μετανάστες και τη διαχείρισή τους από το κράτος και την αντιμετώπισή τους από την κοινωνία.

1ο ΜΕΡΟΣ: ερευνητικά

Ιστορική αναδρομή στο ερευνητικό μοντέλο

Προπαθώντας να ξεδιαλύνουμε λίγο το τοπίο γύρω από την έρευνα στα πανεπιστήμια, θεωρούμε ότι είναι αναγκαία μια αναδρομή στην ιστορία της, την περίοδο λίγο πριν τη μεταπολίτευση έως σήμερα.

Την περίοδο της στρατιωτικής δικτατορίας, σύμφωνα με έκθεση της εποχής, η οποία ωστόσο αφορούσε σχεδόν όλη τη μεταπολεμική ιστορία της Ελλάδας, τα ερευνητικά προγράμματα προσανατολίζονταν κυρίως στην ανάπτυξη της γεωργίας και της μεταλλειολογίας, ενώ φορείς τους ήταν κυρίως το Κέντρο Πυρηνικών Ερευνών Δημόκριτος (αξιοποιώντας το μεγαλύτερο μέρος ερευνητικών δαπανών), το Υπουργείο Γεωργίας, το Υπουργείο Παιδείας και, τελευταίο σε κατανομή ερευνητικών μονάδων, το Υπουργείο Άμυνας (εδώ αξίζει να σημειωθεί βέβαια ότι το ερευνητικό του κόστος ήταν το ένα χιλιοστό του συνολικού προϋπολογισμού του Υπουργείου). Αξιοσημείωτα είναι τα γεγονότα ότι αφενός δεν υπήρξε ουσιαστική αλληλεπίδραση μεταξύ δημόσιων οργανισμών έρευνας και επιχειρήσεων του ιδιωτικού τομέα, αφετέρου ο διαχωρισμός πανεπιστημίων και ερευνητικών κέντρων, καθώς δεν υπήρχαν με την σημερινή έννοια μεταπτυχιακές σπουδές.

Στα χρόνια που ακολουθούν (1974-1981) παρατηρείται μια βαθμιαία αναμόρφωση του τοπίου της ανώτατης εκπαίδευσης και έρευνας, με κυριότερο στοιχείο την εισαγωγή μιας νέας αντίληψης χρηματοδότησης της έρευνας. Το χρηματοδοτικό σχήμα μετατοπίζεται απ'την απ'ευθείας χρηματοδότηση καθηγητών και διευθυντών ινστιτούτων προς τη χρηματοδότηση προγραμμάτων με συγκεκριμένους στόχους και χρονική διάρκεια. Παράλληλα, επιχειρείται η εφαρμογή ενός πιο στρατιωτικοποιημένου μοντέλου στην παιδεία με τον ν.815, η οποία ωστόσο αποτυγχάνει μετά από κύμα αντιδράσεων και συγκρούσεων.

Η βιαστική και αναντιστοιχία προώθηση ενός τόσο έντονα ολοκληρωτικού και φιλελεύθερου μοντέλου με την αποτυχία της δίνει χώρο στην εξέλιξη ενός νέου status quo στο πεδίο της εκπαίδευσης και κατ'επέκταση της έρευνας. Το Κράτος, έχοντας αποτύχει στο να μετασχηματίσει τη δομή της παιδείας σε επίπεδο βιοπολιτικής, επιχειρεί να μετασχηματίσει τους θεσμούς του. Την περίοδο 81-85, που σηματοδοτείται και από την ένταση της Ελλάδας στην Ε.Ε, επιχειρείται μια προσπάθεια να επαναπροσδιοριστεί η φύση αλλά και η στόχευση της έρευνας, καθώς και η σύνδεση της με την παραγωγή. Η έρευνα συνδέεται πλέον τόσο σε επίπεδο χρηματοδότησης όσο και σε επίπεδο πολιτικής με την Ε.Ε. Το Κοινωνικό Κράτος έρχεται να εισαγάγει όρους όπως η "ανάπτυξη", η "αξιοκρατία", η "παραγωγικότητα" και να ενισχύσει την "επιστημοσύνη", την "ερευνητική ανιδιοτέλεια", το "πανεπιστήμιο ίσων ευκαιριών" ως αντίβαρο στην "έρευνα για λόγους εθνικού κύρους" και το "συντεχνιακό χαρακτήρα" του παλιότερου εκπαιδευτικού μοντέλου. Βεβαίως οι προσπάθειες εξορθολογισμού και εκδημοκράτισης του Πανεπιστημίου και της έρευνας εκ μέρους του Κράτους δεν ήταν παρά ένας άλλος τρόπος (πέραν του ν815) σύνδεσης της έρευνας με την παραγωγή (ενδιαφέρον παρουσιάζει μετέπειτα και η ίδρυση των Ακαδημαϊκών Ερευνητικών Κέντρων και των Μεταπτυχιακών Ινστιτούτων). Στα χρόνια που ακολούθησαν κατέστη διακριτό το γεγονός αυτό. Τα Ακαδημαϊκά Ερευνητικά Κέντρα αυτονομούνται εν μέρει, η ροή εξωτερικών πόρων προς τα πανεπιστημιακά ιδρύματα αυξάνεται σημαντικά και γενικά οι ακαδημαϊκοί φορείς αρχίζουν να αποκτούν δομή επιχείρησης. Παράλληλα, εισάγεται η εξωτερική αξιολόγηση (Ε.Ε.) στην έρευνα και απομακρύνονται οι ερευνητές από τα διοικητικά συμβούλια των Ερευνητικών Κέντρων.

Την τελευταία δεκαετία είναι πλέον εμφανές ότι απώτερος στόχος της Κυριαρχίας είναι η στρατιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και συνεπώς της έρευνας. Η διεργασία της ιδιωτικοποίησης της έρευνας, όχι μόνο σε επίπεδο χρηματοδοτών, αλλά και σε επίπεδο δομής (οι "δημόσιοι" ερευνητικοί φορείς δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν δομικά από μια καπιταλιστική επιχείρηση) λειτούργησε ως προϋπόθεση για την ομαλή επιβολή της μοντέρνας στρατιωτικοποιημένης εκπαίδευσης και

έρευνας. Μπορεί ακόμα να μην είναι ο κανόνας η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων (αλλά και όλων των υπόλοιπων θεσμών ειρηνικής κοινωνικής αναπαραγωγής) από το στρατιωτικο-βιομηχανικό σύμπλεγμα. Μπορεί οι κρατικοί φορείς έρευνας να μην έχουν ξεμπροστιαστεί ως ιδιωτικές επιχειρήσεις. Μπορεί επίσης να μην είναι κυρίαρχος ο τύπος αυτός του ερευνητή ο οποίος επικαλούμενος μια "επιστημοσύνη" και μια "ουδετερότητα της επιστήμης" αντιμετωπίζει την έρευνα σαν κάτι το ιερό κι αποκομμένο απ'την ευρύτερη κοινωνική συνθήκη, απωλώντας οποιουδήποτε είδους ανθρωπιστική παιδεία, λειτουργεί ως ενεργούμενο και όχι ως συνειδητό υποκείμενο, διεκπεραιώνοντας τα καθήκοντα του προς το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα και την Κυριαρχία. Ωστόσο, είναι σίγουρο πως όλα κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση. Την κατεύθυνση της πιο ολοκληρωτικής έκφανσης του σύγχρονου καπιταλισμού.

Πιο συγκεκριμένα στο Πολυτεχνείο

Στην καθημερινότητα μας ως “φοιτητές” μπορούμε να διακρίνουμε αρκετά στοιχεία του “Νέου Στρατιωτικοποιημένου Μοντέλου Πανεπιστημίου-Επιχείρησης” μερικά από τα οποία θα παραθέσουμε εδώ. Η πορεία του φοιτητή από την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης του ως την διακριτή ένταξη του στην παραγωγή ξεκινά στον προπτυχιακό κύκλο σπουδών. Ήδη από την αρχή είναι εμφανής η εξειδίκευση και η τεχνοκρατική φύση του

γνωστικού του αντικείμενου, η αξιολόγηση καθίσταται κινήτριος δύναμη της ενασχόλησής του μ'αυτό και η καθημερινότητα του μετατρέπεται σε μία αναπαράσταση της “Εργάσιμης Μέρας” των τριών οκταώρων. Στη συνέχεια ως πτυχιούχος, και πιθανότατα ήδη εργαζόμενος, αυτό το σχιζοειδές υποκείμενο, ο φοιτητής-εργαζόμενος, θα επιχειρήσει χάριν κοινωνικής ανέλιξης, να ειδικευτεί περαιτέρω στο αντικείμενο του, προσαρμόζοντας κατ'ουσίαν τις δυνατότητές του στις ανάγκες της παραγωγής. Άλλωστε έχει ήδη, από τα πρώτα χρόνια των σπουδών του, υιοθετήσει ένα δόγμα ανταγωνιστικότητας που τώρα μεταφέρεται από την αίθουσα διδασκαλίας ή εξέτασης στην αγορά εργασίας. Βέβαια, η ολοκλήρωση του έρχεται με την συνέχιση της “δια βίου εκπαίδευσης” του σε διδακτορικό επίπεδο. Τότε ο “Επιστήμονας” (πρώην φοιτητής) έχει καταστεί Αυθεντία. Όχι τόσο ως προς το αντικείμενο του ή ως προς κάποιον επιστημονικό τομέα, αλλά ως προς την παραγωγή κέρδους. Το διδακτορικό είναι η πιο κραυγαλέα απόδειξη του πώς το κυρίαρχο μοντέλο γνώσης δομείται πάνω στο κέρδος. Μέσω του διδακτορικού δεν παράγεται πλέον γνώση ή “έρευνα γενικά κι αόριστα” αλλά προϊόντα, λόγος ύπαρξης των οποίων είναι να ελκύσουν μια καλή χρηματοδότηση απ'όπου κι αν προέρχεται. Οι υποψήφιοι διδάκτορες-ερευνητές καθίστανται εργατικό δυναμικό της ερευνητικής παραγωγής εθελόδουλα, με αντάλλαγμα την απόκτηση του διπλώματός τους ή συμβολικούς μισθούς με τη μορφή υποτροφιών. Είναι δε τόσο ακραία η προσκόμιση κέρδους απ τα διδακτορικά, που εκτός των ερευνητικών προγραμμάτων, αντιμετωπίζονται ως προϊόντα ακόμα και οι διατριβές, η διαχείριση των πνευματικών δικαιωμάτων των οποίων, δίνει δικαίωμα στα πανεπιστημιακά ιδρύματα να πουλάνε σε εταιρείες ή κρατικούς οργανισμούς τα αποτελέσματά τους.

Αξιόλογο είναι να αναφερθεί το γεγονός ότι αυτή η πορεία του εκπαιδευόμενου συνάδει με την απομάκρυνσή του ουσιαστικά από το γνωστικό του αντικείμενο και την αδυναμία να αντιληφθεί τη σύνδεσή του με την παραγωγή (δηλαδή τη γνωσιακή, κοινωνική και πρακτική του χρησιμότητα). Όχι μόνο όμως ο φοιτητής-εργάτης είναι αποκομμένος απ το προϊόν που παράγει, αλλά δεν έχει καν συνολική αντίληψη του τομέα της επιστήμης του, αναιρώντας έτσι την παράσταση του επιστήμονα-αυθεντία. Λογικό βέβαια, αφού σε αντίθεση με παλιότερα όπου η γνώση καθόριζε την δεξιότητα και την θέση στην παραγωγή, τώρα το ζήτημα είναι η απόκτηση εφαρμόσιμων στην παραγωγή δεξιοτήτων και κατ επέκταση εξειδικευμένης γνώσης (η γνώση εκπορεύεται από την εφαρμογή της).

Ποια είναι όμως η θέση του ΕΜΠ πάνω στην έρευνα; Δεν έχουμε παρά να διαβάσουμε τον εσωτερικό κανονισμό του:

“ i. Ως Έρευνα ορίζεται “η εργασία που έχει σκοπό να προάγει την επιστημονική γνώση, σύμφωνα με διεθνώς αποδεκτές επιστημονικές θεωρίες, ή η επεξεργασία νέων θεωριών, ικανών να γίνουν αποδεκτές από τη διεθνή επιστημονική κοινότητα. Αναγκαία προϋπόθεση για να χαρακτηριστεί μία εργασία ως ερευνητική είναι η πρωτοτυπία”.

ii. Η έρευνα διακρίνεται σε “ελεύθερης επιλογής” και σε “προσανατολισμένη”. Ειδικότερα ορίζονται ως:

1. Ελεύθερης Επιλογής “η έρευνα, η οποία αποσκοπεί στην αύξηση ή βελτίωση της επιστημονικής γνώσης, ανεξαρτήτως της δυνατότητας άμεσης πρακτικής εφαρμογής της, και η οποία προάγει τη δημιουργική ικανότητα και εξυπηρετεί τις πνευματικές ανάγκες των επιστημόνων της Χώρας”.

2. Προσανατολισμένη “η έρευνα που εκτιμάται επι μπορεί να οδηγήσει σε εφαρμογές για τη βελτίωση της οικονομίας, της ποιότητας ζωής και της άμυνας της Χώρας”. Η προσανατολισμένη έρευνα κατά κανόνα είναι επιχορηγούμενη υπό την έννοια των παραγράφων 1.3.a, ii του παρόντος άρθρου”.

“Περιορισμοί

a) Η ιστορία του Ιδρύματος είναι συνδεδεμένη με αγώνες για την ελευθερία και την ειρήνη. Για το λόγο αυτό στο Ε.Μ.Π. δεν επιτρέπεται η διεξαγωγή ή συμμετοχή σε έρευνες για πολεμικούς σκοπούς οποιασδήποτε μορφής, με εξαίρεση την έρευνα για τις αμυντικές ανάγκες της χώρας, και δεν αναλαμβάνονται έρευνες με χρηματοδότηση από διεθνείς στρατιωτικούς συνασπισμούς.

-----> β) Η διεξαγωγή απόρρητης έρευνας δεν επιτρέπεται. Εάν μια απόρρητη έρευνα εξυπηρετεί την άμυνα της χώρας, απαιτείται ειδική εγκριτική απόφαση της Συγκλήτου.”

Δεν μας εκπλήσσει καθόλου το γεγονός ότι το ΕΜΠ επικαλείται την “εθνική ασφάλεια” προκειμένου να εντείνει την στρατιωτικοποίηση του μοντέλου. Άλλωστε το Κράτος αρέσκεται στο να κατασκευάζει “εσωτερικούς (και όχι μόνο) εχθρούς”, προς όφελος της στρατιωτικο-αστυνομικής βιομηχανίας, η οποία αρχίζει να εμπλέκεται σε κάθε πτυχή του. Θεωρούμε ότι είναι σαφές, όχι μόνο ότι για μας ο όρος “εθνική άμυνα” ενέχει κάποιες προβληματικές, αλλά και ότι είναι τόσο ασαφής και αυθαίρετος που μπορεί να περικλείει και να καλύπτει ιδεολογικά και νομικά την τροφοδότηση και τον εξοπλισμό ενός ευρέος φάσματος στρατιωτικών μονάδων (από σεκιουριτάδες μέχρι το ΝΑΤΟ). Δεν είναι εξάλλου λίγες οι περιπτώσεις που το ΕΜΠ διεξάγει έρευνα και τροφοδοτεί τις ένοπλες δυνάμεις όχι μόνο της Ελλάδας (που κάποιος πατριδολάγνος θα μπορούσε να θεωρήσει θεμιτό) αλλά και της Αμερικής, του Καναδά, του Ισραήλ και πλήθος Νατοϊκών δυνάμεων, θεωρώντας τα φίλια κράτη και “ενισχύοντας τους αμυντικούς μηχανισμούς της Ελλάδας”. Άξιο να λεχθεί είναι δε το γεγονός ότι όχι μόνο υφίστανται “απόρρητες έρευνες” (η παραβίαση του απορρήτου των οποίων διώκεται ποινικά), αλλά και το γεγονός ότι οι χρηματοδότες αναγράφονται με τρόπο που η σύνδεση πολεμικής βιομηχανίας και πανεπιστημίου να μην είναι άμεσα διακριτή.

Έτσι, λοιπόν, το ΝΑΤΟ αναγράφεται ως Ευρωπαϊκή Επιχορήγηση, το Υπουργείο Άμυνας αντικαθίσταται από κάποιο άλλο υπουργείο και η Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας λειτουργώντας ως διαμεσολαβητής μεταξύ ακαδημαϊκής και ιδιωτικής επιχείρησης εμφανίζεται ως χρηματοδότης ερευνών που εν τέλει παρέχονται σε εταιρίες κατασκευής στρατιωτικού εξοπλισμού.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της έρευνας που διεξήχθη για λογαριασμό της ΓΓΕΤ με τελικό αποδέκτη την ευρωπαϊκή συνοριοφυλακή της Frontex. Η έρευνα αφορούσε την κατασκευή θερμικών καμερών και μη επανδρωμένων τηλεκατευθυνόμενων σκαφών, τα οποία θα τοποθετούνταν στα ελληνοτουρκικά σύνορα. Μάλιστα η ΓΓΕΤ τότε διαβεβαίωνε τους πάσης φύσεως καχύποπτους ότι “...ουδεμία συνεργασία για τη δημιουργία όπλων πραγματοποιείται με την εταιρία που αναφέρετε. Η έρευνα, στο πλαίσιο προγράμματος της Γενικής Γραμματείας Έρευνας & Τεχνολογίας για ανάπτυξη μη επανδρωμένου τηλεκατευθυνόμενου σκάφους, ουδόλως μπορεί να χαρακτηριστεί ως «συμπαγωγή οπλικών συστημάτων». Μάλιστα ισχυρίζονταν ότι τα μη επανδρωμένα οχήματα θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε μία σειρά εφαρμογών, συμπεριλαμβανομένης της επιτήρησης συνόρων και παρακολούθησης για παράνομη είσοδο μεταναστών, της διαφύλαξης του θαλασσίου περιβάλλοντος, των περιβαλλοντικών εφαρμογών (ανίχνευση πετρελαιοκηλίδων, μετρήσεις), της ασφάλειας των λιμανιών, της έρευνας και διάσωσης σε θαλάσσιο περιβάλλον κ.λπ. Χρησιμοποιώντας ως πθικοπολιτικό υπόβαθρο της προκείμενης έρευνας ένα αμάλγαμα ανάπτυξης, οικολογίας και φιλελεύθερου ανθρωπισμού κατάφεραν να προσπεράσουν κάθε “αντιδραστικό” (ως προς το στρατιωτικοποιητικό προτσές). Σήμερα οι θερμικές κάμερες και τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη παρακολούθησης συνθέτουν στον Έβρο ένα οργουελικό τοπίο επιτήρησης και καταστολής μεταναστών. Οτιδήποτε εντοπίζουν οι κάμερες και τα μη επανδρωμένα μεταφέρεται σε πραγματικό χρόνο στα κεντρικά της αστυνομίας και στη συνέχεια κινητοποιείται η συνοριοφυλακή, η αστυνομία και η Frontex προκειμένου να συλλάβουν νεκρό η ζωντανό τον καταζητούμενο «λαθρο»μετανάστη.

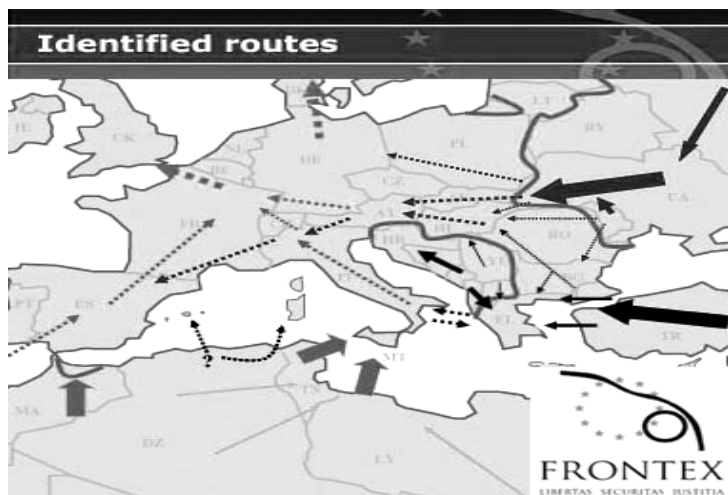
Τελειώνοντας, πρέπει να τονιστεί ότι δεν εστιάζουμε στα άτομα που εμπλέκονται στο μηχανισμό της έρευνας. Στο παρόν κείμενο δε μας ενδιαφέρουν οι γενικότερες τους αντιλήψεις, ούτε η πολιτικές θέσεις που μπορεί να βγάζουν προς τα έξω, ούτε ακόμα και οι επιλογές ή οι συνθήκες που οδήγησαν τα άτομα σ αυτές τις θέσεις. Ως αιχμή της ανάλυσης μας θέτουμε το θεσμικό ρόλο του καθενός, δηλαδή το έργο που διεκπεραιώνει προς όφελος της Κυριαρχίας και των διεργασιών που αυτή προωθεί.

Η ΟΧΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΚΑΙ Η FRONTEX

Η δημόσια συζήτηση περί ισχυροποίησης του πλέγματος ασφαλείας στα ελληνοτουρκικά σύνορα (βλέπε φράχτη στον Έβρο), έχει αποτελέσει τον τελευταίο χρόνο τον μιντιακό “κράχτη” της νέας φάσης της αντιμεταναστευτικής πολιτικής του κράτους. Και λέμε νέας φάσης γιατί αυτή τη φορά στο παιχνίδι της υποδοχής και της διαχείρισης των μεταναστών εργατών μπαίνει το ευρωπαϊκό στρατο-αστυνομικό σώμα ,ονόματι Frontex.

Η frontex, με άλλα λόγια ευρωπαϊκός οργανισμός για τη διαχείριση της επιχειρησιακής συνεργασίας στα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συστάθηκε το 2004.

Ο ρόλος της συνίσταται σε δύο επίπεδα.Πρώτον,το πολιτικό, που αφορά την ευρωπαϊκή κάλυψη της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής ,εφόσον το μεταναστευτικό χρησιμοποιείται σα διαπραγματευτικό χαρτί με την Ε.Ε. Δεύτερον, το πρακτικό, που επικεντρώνεται στην ορθολογικοποίηση και τον εκσυγχρονισμό της συνοριακής φύλαξης. Έτσι, στις νάρκες, τα συρματοπλέγματα και τους κατσαπλιάδες συνοριοφύλακες, προστίθενται ο περίφημος φράχτης, οι θερμικές κάμερες ανίχνευσης, τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη, ο “ανθρωπιστικός ” ευρωπαϊκός μισθοφορικός στρατός και λοιπά θαύματα της εκσυγχρονισμένης καταστολής.

Γιατί δεν είναι μόνο ο φράχτης που θα εμποδίσει τους σύγχρονους κολασμένους να περάσουν στην Ευρώπη, αφού ολόκληρο το στρατοαστυνομικό σύμπλεγμα έχει αναδιαταχθεί έτσι ώστε η χώρα να μετατραπεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών, απ'όπου το κεφάλαιο θα αντλεί όποτε χρειάζεται φθηνή ή και δωρεάν εργατική δύναμη. Η πολιτική αυτή επισημοποιήθηκε με τον κανονισμό Δουβλίνο II η οποία προβλέπει την υποχρεωτική επιστροφή των μεταναστών που συλλαμβάνονται σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην πρώτη χώρα υποδοχής ,που είναι η Ελλάδα στην πλειοψηφία των περιπτώσεων και υλοποιείται με τα κέντρα κράτησης και την αυστηρή φύλαξη των σημείων εξόδου (Πάτρα ,Ηγουμενίτσα) .

Έτσι το ελληνικό κράτος εκμεταλλεύεται την γεωπολιτική του θέση, αυτή τη φορά ως πρώτη χώρα εισόδου των μεταναστών στην Ευρώπη εξαργυρώνοντάς τη σε χρήματα (πχ Ταμείο Εξωτερικών συνόρων της ΕΕ) και πολιτική στήριξη.

2ο ΜΕΡΟΣ: Μετανάστευση

Ιστορική αναδρομή του «προβλήματος»

Η Ελλάδα, εδώ και μια εικοσαετία, συνθέτει το 1/10 του συνολικού πληθυσμού της μέσα από μεταναστευτικές ροές προς τη χώρα, ροές διέλευσης, προσωρινής η και μόνιμης εγκατάστασης ..και η πορεία του «προβλήματος» πάει κάπως έτσι..

Η μετανάστευση προς την Ελλάδα ξεκίνησε κατά την δεκαετία του '80 αλλά ήταν περιορισμένη ως προς τον όγκο των μεταναστών και πραγματοποιούνταν με διακρατικές συμφωνίες. Η πλειοψηφία των εισερχομένων προερχόταν από την Αφρική και την Ασία.

Οι αρχές του 90 προσφέρουν στο κεφάλαιο τις ιδανικές συνθήκες (κατάρρευση ανατολικού μπλοκ , άνοιγμα συνόρων) να παίξει το παιχνίδι που ξέρει καλύτερα: την άγρια εκμετάλλευση των προλετάρων κυρίως από την Αλβανία και άλλες χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ.. Εκείνη την περίοδο συντελείται ένας πρωτοφανής μετασχηματισμός της ελληνικής κοινωνίας. Οι μετανάστες εργάτες βιώνουν στο πετσί τους την 'ελληνική φιλοξενία': από κακοπληρωμένη έως απλήρωτη εργασία, φυλακίσεις, πυροβολισμούς στα σύνορα μέχρι τους επί πληρωμή βιασμούς στα μπουρδέλα, απελάσεις, ενώ παράλληλα τμήματα της ντόπιας εργατικής τάξης, γνωρίζουν τα «καλά» της εκμετάλλευσης, ανεβαίνοντας στην ταξική διαστρωμάτωση. Προφανώς και πίσω από το καθεστώς παρανομίας των μεταναστών θα κρύβονταν υλικά συμφέροντα: αφεντικά και έλληνες νοικοκυραίοι ήταν πανέτοιμοι να εκμεταλλευτούν και να υποτιμήσουν την (μαύρη) εργασία των «ξένων εισβολέων», σε μια περίοδο που η μιντιακή προπαγάνδα πείθει την ελληνική κοινωνία για την εγκληματική φύση του ξένου. Μετά από χρόνια μαζικής 'παράνομης' μετανάστευσης που συνοδεύτηκε από άτυπες και εξωθεσμικές απελάσεις, η Ελλάδα θέτει απρόθυμα σε εφαρμογή το '97 το πρώτο πρόγραμμα νομιμοποίησης των «παρανόμων» (περίπου εκείνη την περίοδο εισάγεται το πρόγραμμα που προβλέπει παραχώρηση πράσινης κάρτας, διάρκειας 1-3 χρόνια ωστόσο ακόμα και η αίτηση για την απόκτηση της έχει πολλά εμπόδια).. Τέλος, η αντιμεταναστευτική πολιτική του κράτους την δεκαετία του '90 ισχυροποιείται με την αναβάθμιση του (εξ)οπλισμού των ΜΑΤ, τις εντατικές σκούπες μεταναστών στο κέντρο, την εισαγωγή ενός νέου σώματος ασφαλείας: τη συνοριοφυλακή..

Το μεταναστευτικό ρεύμα της δεκαετίας του 90 τροφοδότησε το «ελληνικό θαύμα» μέχρι τις αρχές της νέας δεκαετίας, όπου αυτό (βλ. το ελλ. θαύμα) άρχισε σιγά σιγά να αποσυντίθεται. Παράλληλα, η αντιτρομοκρατική υστερία της Αμερικής (μετά τον Σεπτέμβρη 2001) πρώτον καλύπτει «ηθικά» και ιδεολογικά τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους σε Αφρική και Ασία και δεύτερον καθιστά στις συνειδήσεις του κόσμου 'αναγκαία και κατανοητή' την γιγάντωση του συμπλέγματος ασφαλείας, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η μουσουλμανική «απειλή». Στην ελληνική πραγματικότητα τώρα, η ισλαμοφοβική και αντιμουσουλμανική προπαγάνδα αποδεικνύεται έξοχο εργαλείο στα χέρια του κράτους, αφού η απειλή για τον έλληνα πολίτη έχει εκατομμύρια πρόσωπα: και είναι τα πρόσωπα των προσφύγων πολέμου από την Ασία και την Αφρική, θύματα πολεμικών επιχειρήσεων της Δύσης(μέσα και της Ελλάδας..).

Έτσι αρχίζει πάλι το ίδιο βιολί περί ξένων εγκληματιών που απειλούν τον χριστιανό έλληνα πολίτη. Καλό είναι στο σημείο αυτό να αναλύσουμε περαιτέρω τη δομή και τη στόχευση της δημόσιας συζήτησης για το μεταναστευτικό ζήτημα, λαμβάνοντας πάντα υπόψιν πως η αντιμεταναστευτική πολιτική έχει την αποδοχή (και όχι μόνο) του 'απλού πολίτη'. Στους μετανάστες εργάτες λοιπόν ο δημόσιος λόγος προσάπτει τρεις (αλληλένδετες) "βαριές" κατηγορίες: εγκληματικότητα, παραεμπόριο, υγειονομική βόμβα.

Τι θέει ο μέσος «φιλήσυχος» πολίτης...

(ή στήνοντας αυτή σε μια συζήτηση στο λεωφορείο)

εγκληματικότητα

Από την οπτική του «μέσου φιλήσυχου πολίτη» λοιπόν, η εγκληματικότητα των μεταναστών, είναι κάτι αυθύπαρκτο, σχεδόν μεταφυσικό, αφού όπως είπαμε η φιγούρα του μουσουλμάνου μετανάστη ζει στο φανταστικό του (φιλήσυχου) ως ένας αδιάστακτος φανατικός ισλαμιστής. Έτσι ο φόβος απέναντι στ άλλο,δε θέλει και πολύ να μετατραπεί με την ευγενική χορηγία των media σε ρατσιστικό μίσος και ο πολίτης καταλήγει και βλέπει “υποβαθμισμένες” περιοχές εκεί που θα πρεπε να βλέπει υποβαθμισμένη εργασία μεταναστών.

παραεμπόριο

Οι κατηγορίες όσον αφορά τους μετανάστες μικροπωλητές εκτείνονται σε ένα μεγάλο εύρος: από ξεφτυλισμένες ατάκες τύπου “δεν χωράς να περπατήσεις στο πεζοδρόμιο”, ανακρίβειες που τους καθιστούν υπεύθυνους για την πεσομένη κίνηση στο εμπορικό κέντρο της αθήνας μέχρι και ενόχληση για το ότι ΑΥΤΟΙ δεν πληρώνουν ΦΠΑ!

υγειονομική βόμβα

«...σύμφωνα με τον υπουργό Προστασίας του Πολίτη, η νομοθετική ρύθμιση θα προβλέπει ότι "οι αλλοδαποί που βρίσκονται στη χώρα και πάσχουν από λοιμώδες νόσημα ή ανήκουν σε ευάλωτες ομάδες σε λοιμώδη νοσήματα λόγω της χώρας προέλευσής τους ή εξ αιτίας της χρήσης απαγορευμένων ναρκωτικών ουσιών ή ακόμα γιατί είναι εκδιδόμενα πρόσωπα ή διαμένουν κάτω από συνθήκες απαράδεκτες, υγιεινής και καθαριότητας, θα κρατούνται".»

από άρθρο της εφημερίδας “Αυγή”

...

Το ότι οι μετανάστες είναι απειλή της δημόσιας υγείας, ή αλλιώς υγειονομική βόμβα, άρχισε να φιγουράρει τόσο συχνά από τον περσινό Γενάρη και την απεργία πείνας των 300. Το κράτος είχε λοιπόν χρόνο – και με το παραπάνω - να φτιάξει το κλίμα για να πετάξει τη ‘βόμβα’ του προεκλογικά. Και αυτή η βόμβα δεν είναι άλλη από την υγειονομική διάταξη του Λοβέρδου. Ο κόσμος και αυτή τη φορά προφανώς και νιώθει (πάλι;!;) ότι απειλείται από αρρώστιες, μόλυνση γενικά και αόριστα, βρώμα («αυτοί βρωμίζουν τις γειτονίες μας») κτλ.

Τι συμπεραίνουμε εμείς..

Εμείς σαφώς αναγνωρίζουμε πως το κράτος κατέχει όλα τα μέσα και τα εργαλεία να κατευθύνει την κοινή γνώμη και να προκαλέσει το κατάλληλο κλίμα με βάση το οποίο θα δομήσει τις επόμενες κινήσεις του. Σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις, το κράτος έχει συμφέροντα, τις περισσότερες φορές υλικά. Πρώτα και κύρια η «εγκληματικότητα» είναι κρατική επιλογή. Και εξηγούμε: είναι κρατική επιλογή οι μετανάστες να παραμένουν τεχνητά παράνομοι, τεχνητά υποβαθμισμένοι, τεχνητά εγκλωβισμένοι στα ανοιχτά στρατόπεδα εργασίας, τα κέντρα των πόλεων. Έτσι, όποιος αυταπατάται ότι το κράτος, οι μαφίες και οι μπάτσοι δεν γνωρίζουν και δεν επωφελούνται με χίλιους δυο τρόπους, ας περάσει μια βόλτα από την Τσοτίτσα όπου ειρηνικά συνυπάρχει πρεζεμπόριο και κλούβα των ΜΑΤ. Προφανώς γιατί το λάδι πρέπει να κυλάει σε όλα τα επίπεδα της μηχανής. Η φιγούρα του μετανάστη-εγκληματία, από την μία κρατάει μαντρωμένους τους ντόπιους, που τρώνε αμάσπιτο το παραμύθι της Ασφάλειας, και απαιτούν οικειοθελώς όλο και περισσότερους μπάτσους, όλο και μεγαλύτερο και ισχυρότερο πλέγμα στρατιωτικο-αστυνομικής «προστασίας». Από την άλλη σπρώχνει όλο και πιο πολύ τους μετανάστες στον πάτο του κοινωνικού βαρελιού, πάντα με την συνεισφορά των «αγανακτισμένων» ναζί, που πλέον επιδιώκουν να «νομιμοποιήσουν» το μεταφυσικό παραλήρημα περί ανώτερων φυλών. Αυτό που αναλογεί σε εμάς λοιπόν, είναι να διαγνώσουμε τι προκαλεί και ποιος επωφελείται από αυτό που αποκαλούμε «ενδο-ταξική» βία, δηλ. βία από φτωχό σε φτωχό.

Τώρα, όσον αφορά το τελευταίο χιλιοπαιγμένο σιριαλ της «υγειονομικής βόμβας» (το θέμα με τις οροθετικές πόρνες είναι φρέσκο στις μνήμες μας): πίσω από αυτό ξέρουμε πως το κράτος επιλέγει να δαιμονοποιεί τα εξαθλωμένα κομμάτια αυτής της κοινωνίας ακόμα και στον τομέα της υγείας. Η συνεργασία υπουργείου Προ.Πο (προστασίας του πολίτη) και Λοβέρδου εισάγει νέα δεδομένα και σηματοδοτεί μια νέα φάση στον τομέα της καταστολής και της στρατιωτικής διαχείρισης των ζώων μας. Όποιος θεωρείται «απειλή για τη δημόσια υγεία» εξαναγκάζεται από γιατρούς και μπάτσους σε υποχρεωτική περίθαλψη! Αυτή είναι η νέα συνθήκη, τη στιγμή δε που η δημόσια υγεία πεθαίνει και για την νότια εργατική τάξη.

Στόχος αυτής της εισήγησης είναι μια κουβέντα που να θίγει το μεταναστευτικό ζήτημα και τη διαχείρισή του από τη μεριά του κράτους, το ρόλο της frontex στα σύνορα και την εμπλοκή του πανεπιστημίου με τέτοιου είδους επιχειρήσεις, σε συνεργασία με το στρατιωτικό-αστυνομικό σύμπλεγμα και προσανατολιζόμενες στο "κοινό καλό" της κοινωνίας των "φιλήσυχων πολιτών".

ποιος είπε ότι το δημόσιο πανεπιστήμιο

δεν παράγει έρευνα?

“καθαρή” και χωρίς πολλές σκοπιότητες για την χρήση της

εκεί που αυτοί είναι οι πρόστατες του πολίτη

“Διευκρινίζουμε επιστολικά προς το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο τους καθηγητές Ιωάννη Βασιλείου, Σπύρο Κόλλια και την ερευνητική τους ομάδα, καθώς και στην ανώτερη σφαίρα Ε.Φ.Παν. ΑΕΕ-α.Τ.Ε.Α.Ε.Ε., σχετικά με το Ιστορικό Πρόγραμμα του Πολίτη Χρήσιμης Παιδείας για τη μελέτη, την παρακολούθηση και κατασκευή του Επιχειρησιακού Πλάνου Επιτήρησης Σινοβόρων με θερμικές κάμερες στη Νέα Βύσσα στο νότιο Έβρο.”

Το έγγραφο αφορά στο ανεπίσημο ανέκδοτο ενός ολοκληρωμένου επιχειρησιακού σχεδίου επιτήρησης κεραιών ανιχνύσας.

Από δελτίο τύπου του υπουργείου προστασίας του πολίτη.

Ορίστε λοιπόν η απάντηση σε όσους αναφέρονταν το δημόσιο πανεπιστήμιο ότι υπάρχει σε έρευνα κεραιών, παραβίασών. Γιατί ποιος μπορεί να χωρέσει την επιβίβληση του ΕΜΠ στο να συλλάβει αυτή η χώρα να είναι “έξαρτα αμελή”;

Για να ασφαλίσουμε, η δημόσια αντίληψη περί παρανομίας του κλέψιμου ασφαλείας στο ελληνικό οικόπεδο (βλέπε φράση στον Έβρο), έχει απολέσει τον τελευταίο χρόνο τον μινιακό “κράκο” της νέας φάσης της αντιμεταναστευτικής πολιτικής του κράτους. Και λέμε νέα φάση γιατί αυτή τη φορά στη παλαιά της ισοδυναμία και της διαχείρισης των μεταναστών εργατών μπήκε το κυριακό στρατιωτικο-αστυνομικό σύστημα, ονόματι Frontex.

Ο ρόλος της Frontex ενισχύεται επιπλέον σε δύο επίπεδα. Πρώτον, το πολιτικό, την ερωματική κάλυψη της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής πρόσον το μεταναστευτικό κρητισμοίται σε διαπραγματευτικό κομμάτι. Δεύτερον, το πρακτικό, που ενισχύεται στην αλληλεγγύη και τα συγχρονισμένα της συνεργασίας φιλάει. Έτσι, στη νέες τα συμπεριλαμβανόμενα και τους καταστάσεις αναδιοργανώσεως, προσέβλεπε ο περιηγητής φράση: οι θερμικές κάμερες ανιχνεύουν τα μεταναστευτικά κεραιών, ο “αυτοκίνητος” ερωματικός μεταναστευτικός ορισμός και κατά τα άλλα.

και το πανεπιστήμιο που κολλάει;

Η εμπλοκή του “δημόσιου και δημόσιου” πανεπιστημίου με τον “κοινό-καταναλωτή” δεν είναι και φαινόμενο που εκδηλώνεται συχνά. Είναι αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας διαδικασίας μεταρρυθμίσεων, που ξεκίνησε από τη μεταρρύθμιση και μετά “κίρως σκόπε” τις οποίες ήταν και παραμένει η άσκηση διαφοράς κλίμακας ανάμεσα στο αναπτυξιακό πρόγραμμα στασιάζον παροχή δεδομένων σχετικά άμεσα εφαρμοζόμενα στην παραγωγή με την απαραίτητη κίνηση μεταναστευτικού “πρωταίωτου”.

Ο κεραιών μεταναστών οι το κεραιών κεραιών και όλων των η έρευνα “δεν δεν αναβίβει σε ιδιαίτερη ερευνητική κατάσταση αλλά σε “δημόσια” πανεπιστημιακή ιδιότητα, αναφέρει μεγαλύτερο κέρδος. Αυτό γίνεται την στιγμή που γίνεται ερωματικός δυναμικός διαταραχών και κεραιών τα κεραιών έργο με ελάχιστη έξοδα για τους κεραιολογούς της έρευνας.

Και τα σε “άνα εργασιών” δυναμικά “δεν είναι άλλο από όσους βρίσκονται στο μεταναστευτικό κεραιών σιριαλ.”

Συνοψίζοντας δεν θα πρέπει να σταθεί η ένληξη ότι το πανεπιστήμιο και ιδιαίτερα το ΕΜΠ έχει καταστεί οργανικό κομμάτι του ολοκληρωμένου του κράτους. Αυτό που θα πρέπει να μας προβληματίζει είναι η βλάβη άγνοια για την φύση και λειτουργία του πανεπιστημίου, ιδιότητα που κεραιών και την κατά μήκη. Οι μεταναστευτικές κεραιών πολιτικές και κεραιών δυναμικές “δεν είναι και οι άλλοι κατασκευάζονται στην πραγματικότητα, έχουν εκλέξει.”

Όταν όμως πανεπιστημιακοί κεραιών κεραιών στην αντιμεταναστευτική πολιτική, συμπεριλαμβανόμενα με μινιατούς, κεραιολογούς, τα κεραιών και τον πολιτικό τους κεραιών την κεραιών σιριαλ. Οι μεταναστευτικές κεραιών πολιτικές και κεραιών δυναμικές “δεν είναι και οι άλλοι κατασκευάζονται στην πραγματικότητα, έχουν εκλέξει.”

αυτοί είναι οι καθηγητές στην υπηρεσία τους

είναι σαφές ότι όταν μιλάνε για **“καθαρή” επιστήμη**

εννοούν **ολοκληρωτισμός** σε δημοκρατικό πακέτο

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ **ΑΙΘΟΥΣΑ 11, ΚΤ ΧΗΜ.ΜΗΧ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥΠΟΛ**

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Πολυτεχνείου
Αίθ. 11, κτ. Χημικών Μηχανικών
stekipolytexneiou.org